

עין משפט
נר מצוה

הדין לאחרים נמי דאקור למחילה זו ביום, דעטמא משום דלא נמטייה הנאה מאקסורא הוא וכי שרי לאורחא כבדי שיעוש לא
מנינו לו טהרה מיהא, ואולי דמנא כבדידיה דאמשיק בנותא להישרא, נמי מני חספא כבדידיה (שם) ואי אכל לאו עולם,
אלא תאמרם שיעושא חספא (תולין 17). אל אכלו אזו משום קוץ אללא תאמרם חספא (תולין 18). ר' יהודה ר' אבהו בשבוג
יאכל. הוא עצמו, למרצאי שבת. לאחר שהמנין כבדי שיעוש, אכל בשבת לא, לקיים שוגג אכל מוט (גיטין ג) ובעינן תחבות
(17) וזה הדין לאחרים דאליץ שבגוגו עיוב קסלה ליה עיבירי מיחא אלא עיבועי דבדי שיעוש, דלא נמטייה הנאה מעיבירי,
ואולי דמני חספא לאו תאמרם כבדידיה, אלא לאורחא נמי, דאליץ שעדי קסנוסור רבנן אלא תאמרם לא, אלא
נמי רישא כבדידיה (תולין 18). במודי לא יאכל. הוא עולמית אלא תאמרם (כתבות 17). ר' יוחנן הסנדלר אומר בשבוג
יאכל למרצאי שבת לאחרים. עיבא חספא (שם) כבדי שיעוש, רבי יהודה נמשיח ליה עיבירי אף שבגוגו, ועדיפא מנא יתירה
ר' יוחנן קסנוסור רבנן, דאחיימי לא לא קסנו, אלא כבדי שיעוש ימנעו ליה מטהה מעיבירי (תולין 18). במודי לא
ישרא, אלא מוכרי וטומנו לעודי כוכביס (כתבות 17). מ"ט דר' יוחנן הסנדלר. דאמר מעשה שני אקורין נאמילא (שם),
הא סתרי חלמי' כי קודם, במודי אבירתי. שזאו אסור כקודם, דלא בני מיוז מטהה מניח, אלא בני שבוג (שם). מעשה שבת
חלמי' לר' יומנו העלני (שם)

גנב וטבח ביום הכיפורים
ממזלם ד' וה' ואכזריות